

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/416/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1708200473
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1708200473.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcov: X/ Q. V., N.. XX. XX. XXXX, A. N. L.. Č.. XX, A., X/ C. V., N.. XX. XX. XXXX, A. Ľ. L. L.. Č.. X, A., X/ P. V., N.. XX. XX. XXXX, A. Ľ. L. L.. Č.. X, A., X/ Q. Q., N.. XX. XX. XXXX, A. F. Č.. XXX, Č. T., proti žalovaným: 1/ Black a White, a. s., IČO: 31 387 888, ul. Kaštieľ č. 5, Bernolákovo, zastúpený: AK MS s.r.o., IČO: 47 237 767, Galandova ul. č. 3, Bratislava, 2/ Slovenská republika, zastúpená Slovenským pozemkovým fondom, IČO: 17 335 345, Búdkova ul. č. 36, Bratislava, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 29. mája 2015, č. k. 5C/926/2008 - 471, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorej zmena bola pripustená uznesením na pojednávaní dňa 06. 05. 2010 (správne 12. 08. 2010, pozn. odvolacieho súdu, č. I. 215 spisu), ktorou sa žalobcovia 1/ až 4/ domáhali proti žalovaným 1/ a 2/ určenia, že nehnuteľnosť - pozemok, parcela reg. „. Č.. XXXX/XX, C. C. W., vo výmere X.XXX V., nachádzajúca sa v katastrálnom území A., tak ako je vyznačená v geometrickom pláne č. X/XXXX, nový stav, vyhotovenom dňa 07. 01. 2008 V.T. M. a úradne overenom Správou katastra B. dňa 31. 01. 2008 pod č. XXX/XX, patrí v celosti do dedičstva po poručiťelovi Q. Q., N.. XX. XX. XXXX, D.. XX. XX. XXXX, naposledy bytom A. s tým, že žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 80 písm. c), § 101 ods. 2 O. s. p. a vecne nedostatkom naliehavého právneho záujmu žalobcov 1/ až 4/ na požadovanom určení a vo vzťahu k žalovanému 2/ tým, že nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný. Uviedol, že aktívnou a pasívnou vecnou legitímáciou sa v občianskom súdnom konaní rozumie oprávnenie alebo povinnosť účastníkov vyplývajúce z hmotného práva, keď vecne legitimovaný je ten účastník, komu svedčí stav z hmotného práva, tzn. kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia), alebo subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje s tým, že pre posúdenie vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa fyzická, alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či je, prípadne nie je objektívne účastníkom, keď nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom tohto hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide a o nedostatok pasívnej legitímácie ide vtedy, ak ten o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktoré ide v konaní, pričom nesprávne určenie okruhu účastníkov v sporovom konaní nemôže odstrániť ex offa a nemôže o tomto nedostatku ani poučiť žalobcu podľa § 5 O. s. p. Uviedol, že určovací návrh o tom, že vec (hnuteľná, alebo nehnuteľná) patrí do dedičstva

po poručiteľovi, tzn., že ju poručiteľ vlastnil v okamihu svojej smrti, môže uplatniť len ten, koho práv a povinností sa takéto určenie týka a takouto osobou môže byť iba ten, kto je poručiteľovým dedičom, prípadne jeho právnym nástupcom s tým, že predmet dedičstva tvoria veci, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré vlastnil poručiteľ v okamihu svojej smrti a v spore o tom, či súčasťou dedičstva po poručiteľovi je určitá vec, je potrebné posúdiť, či bol poručiteľ ku dňu svojej smrti jej vlastníkom, takže navrhované určenie sa viaže na deň smrti poručiteľa a posudzuje sa stav v momente jeho smrti a okolnosti, ktoré nastali neskôr sú bezvýznamné (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. decembra 2010, sp. zn. 3Cdo/154/2010 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov pod č. 32/2011), pričom rozsudok súdu, ktorým sa vyhovie takejto žalobe má deklaratórny účinok, t. j. potvrdí sa ním len právny stav, ktorý tu bol v čase smrti poručiteľa a preto sa takýmto rozhodnutím nezakladajú žalobcovi voči žalovanému žiadne práva a nie je ním deklarované, že by žalobca ako právny nástupca poručiteľa bol vlastníkom veci, ani to, že by žalovaný vlastníkom veci nebol. Poukázal na skutočnosť, že na preukázanie aktívnej legitímácie je potrebné predložiť osvedčenie o dedičstve, z ktorého je možné zistiť, kto je dedičom po poručiteľovi a počet prípadných dedičov, nakoľko údaj o počte dedičov je dôležitý v prípade podania žaloby o určenie, či vec patrí do dedičstva, keďže všetci dedičia vystupujú v konaní ako nerozluční spoločníci, pričom žalobcovia 1/ až 4/ tvrdili, že vo vzťahu k tretím osobám netvorila nerozlučné procesné spoločenstvo pri žalobe, ktorou sa domáhajú určenia, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, avšak všetci dedičia až do rozhodnutia súdu o tom, kto z dedičov a v akom pomere nadobudne určitú majetkovú hodnotu patriacu do dedičstva, sú oprávnení spoločne a nerozdielne ohľadom každej jednotlivkej majetkovej hodnoty. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že pokiaľ sa v priebehu konania o dedičstve vyskytne rozpor o tom, čo patrí do dedičstva po poručiteľovi, procesným nástrojom na jeho vyriešenie je žaloba o určenie, či tá ktorá vec (právo) patrí do dedičstva po poručiteľovi, o ktorej rozhoduje súd v sporovom konaní a účastníkmi ktorého sú všetci dedičia (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. septembra 2006, sp. zn. 3Cdo/178/2006), a všetkých účastníkov konania o dedičstve je nutné považovať za nerozlučných spoločníkov podľa § 92 ods. 2 O. s. p. (R 49/82, R 65/2003). Poukázal na skutočnosť, že pokiaľ nebol v konaní o dedičstve takýto majetok známy (nebol predmetom dedičstva) a nebol ani v dedičskom konaní prejednaný, až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci, sa považujú všetci dedičia za vlastníka tejto veci a z právnych úkonov týkajúcich sa tejto veci sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne, takže majú postavenie nerozlučných spoločníkov (totožne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. októbra 2010, sp. zn. 4Cdo/120/2009). Uviedol, že mal v konaní rozhodnutím Štátneho notárstva Bratislava - vidiek sp. zn. D 331/68 (bez uvedenia dátumu vydania rozhodnutia) preukázané, že po poručiteľovi Q. Q., zomrelom dňa XX. XX. XXXX (pôvodný prídelca) bol dedičom nehnuteľnosti, W.. Č.. XXXX, W.. Č.. XXXX, W.. Č.. XXXX M. E. Q. Q., N.. XX. XX. XXXX, K. D. F. XX. XX. XXXX, jeho dedičkou bola jeho manželka M. Q., po jej smrti sa stali dedičmi P. V., N.. XX. XX. XXXX, M. Q., N.. XX. XX. XXXX P. Q. Q. (Ž. X/), K. Y. M. X/X F. W., keď po poručiteľke P. V. sa stali jej dedičmi žalobcovia 1/, 2/ a 3/. Poukázal na skutočnosť, že uznesením zo dňa 12. januára 2015, č. k. 5C/926/2008 - 453 nepripustil do konania na návrh žalobcov 1/ až 4/ vstup M. Q., N.. XX. XX. XXXX, z dôvodu ktorého, ak sa nestal účastníkom konania ako žalobca (ani žalovaný), nemali žalobcovia 1/ až 4/ naliehavý právny záujem na určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po spoločnom poručiteľovi. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že žalovaný 2/ nie je v konaní pasívne legitimovaný, keď právne postavenie žalobcov 1/ až 4/ by sa v prípade úspechu nezmenilo, pretože žalovaný 2/ bol síce dočasne ako vlastníak sporných nehnuteľností zapísaný v katastri nehnuteľností, avšak zmluvou o bezodplatnom prevode vlastníckeho práva previedol nehnuteľnosti na spoločnosť HUMA 90, spol. s r. o., ktorá uvedený nárok na bezodplatný prevod vlastníckeho práva nadobudla zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 05. 11. 1998 od pôvodných reštituentiek. K tvrdeniu žalobcov, že žalovaný 2/ nemohol predmetnú nehnuteľnosť nadobudnúť vydržaním na základe Notárskej zápisnice zo dňa 29. januára 1998 č. N 43/98, Nz 41/98 spísanej na Notárskom úrade v Bratislave, Plynárska ul. č. 1 pred notárom JUDr. Ivanom Macákom, v ktorej notár osvedčil právne významnú skutočnosť, vyhlásenie vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v bode 1. notárskej zápisnice, medzi ktorými sa nachádza aj nehnuteľnosť W.. Č.. XXXX, Y. W. Y. M. X.XXX V.2. uviedol, že podľa výpisu z pozemkovej knihy pre katastrálne územie A., vložka Č.. XXXX, sú pozemky zapísané pod bodom B/72 na Československý štát ONV, odbor poľného a lesného hospodárstva Bratislava - okolie, titulom zápisu zo dňa 29. 10. 1957, keď skutočnosť uvedené v notárskej zápisnici, ako aj samotné vydržanie, mal povinnosť skúmať, avšak len ako prejudiciálnu otázku vo vzťahu k nároku na určenie vlastníckeho práva, avšak nakoľko žalobcovia 1/ až 4/ si môžu svoj nárok uplatniť iba v rámci reštitučných predpisov a nie predmetnou žalobou, nemajú na požadovanom určení pri obchádzaní reštitučných predpisov daný naliehavý právny záujem, takže vykonanie ďalšieho dokazovania by bolo nadbytočné, z dôvodu ktorého

sa nemusel vysporiadať so všetkými námietkami vznesenými zo strany žalovaných 1/ a 2/. Rozhodnutie o trovách konania žalovaného 1/ odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 2 O. s. p. a vecne tým, že náhradu trov konania žalovanému 1/ nepriznal z dôvodu, že jeho právny zástupca v zákonnej lehote troch dní od vyhlásenia rozsudku síce doručil súdu prvej inštancie vyčíslenie trov právneho zastúpenia, v ktorom uviedol základnú sadzbu tarifnej odmeny vo výške 632,37 eur za jeden úkon právnej služby vychádzajúc zo znaleckého posudku č. 47/2010 vypracovaného znalcom Ing. Vladimírom Uhrínom, avšak tento znalecký posudok netvoril prílohu vyčíslenia trov konania a nebol ani súčasťou spisu (na č. I. 367 spisu je založený iba jeden list uvedeného znaleckého posudku a pre jeho nekompletnosť ho nie je možné prevziať ako podklad pre výpočet trov právneho zastúpenia) do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, pričom podaním zo dňa 18. 06. 2015 právny zástupca žalovaného 1/ zaslal kópiu uvedeného znaleckého posudku, ale pre uplynutie lehoty podľa § 151 ods. 1 O. s. p., nebolo možné tento znalecký posudok použiť ako podklad pre priznanie trov právneho zastúpenia, pretože iný postup by poprel význam tejto zákonnej procesnej lehoty. Uviedol, že nebolo možné aplikovať ani § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva Spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z., nakoľko hodnotu veci alebo práva nebolo možné vyjadriť v peniazoch, a keďže žalovanému 1/ iné trovy zo spisu nevyplývali, náhradu trov mu nepriznal. Výrok, ktorým nepriznal náhradu trov konania žalovanému 2/ odôvodnil právne ust. § 151 ods. 1, 2 O. s. p. a vecne tým, že trovy nevyčísliť v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia a okrem trov právneho zastúpenia mu iné trovy nevznikli.

2.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podal v zákonnej lehote žalovaný 1/ odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ako i z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., keď sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a navrhol napadnuté uznesenie (zrejme rozsudok v napadnutej časti, pozn. odvolacieho súdu) zmeniť a priznať mu náhradu trov konania (právneho zastúpenia) v sume 13.523,07 eur s DPH a trovy odvolacieho konania v sume 768,90 eur (jeden úkon právnej pomoci - vypracovanie odvolania vo výške 632,37 eur + 20 % DPH a režijný paušál 1 x 8,39 eur + 20 % DPH). Uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie bol vyhlásený na pojednávaní dňa 29. 05. 2015, v ktorom zaviazal žalobcov 1/ až 4/ k náhrade trov konania tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku, z čoho vyplýva, že mu prisúdil náhradu trov konania podľa § 151 ods. 1 O. s. p., pričom povinnosť uloženú týmto ustanovením zákona si splnil, nakoľko trovy konania vyčísliť na druhý pracovný deň od vyhlásenia rozhodnutia. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/26/07, sp. zn. 3Cdo/44/08, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. 119/2012 - 24), z ktorej vyplýva správnosť spôsobu v zákonnej lehote vyčíslených trov, keď sa žalobcovia 1/ až 4/ domáhali žalobou určenia, že určitá nehnuteľnosť patrí v podiele 1/1 do dedičstva po poručníkovi Q.R. Q., takže ide svojou povahou o žalobu o určenie vlastníckeho práva a v takom prípade súd vychádza pri určení výšky tarifnej hodnoty odmeny za právne zastupovanie z ust. § 10 ods. 1 v spojení s ust. § 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., nakoľko prisúdenie trov (právneho zastúpenia) podľa hodnoty nehnuteľností je judikované Najvyššími súdmi a Ústavnými súdmi Slovenskej republiky a aj Českej republiky. Uviedol, že judikatúra preukazuje odôvodnený a plný nárok na prisúdenie trov právneho zastúpenia podľa hodnoty veci, nehnuteľnosti, ktorá je oceneľná v peniazoch, pričom tarifnú hodnotu nehnuteľnosti uviedol v podaní, ktorým vyčísliť trovy s poukazom na znalecký posudok č. 47/2010. Poukázal na skutočnosť, že mu vzniklo dorúčením vyčíslených trov konania v zákonnej lehote podľa § 151 ods. 1 O. s. p. v spojení s priznaním trov pri vyhlásení rozsudku dňa 29. 05. 2015 zákonné právo na prisúdenie trov konania vo výške, ktorú uviedol v podaní zo dňa 01. 06. 2015 a ich nepriznaním súd prvej inštancie postupoval v rozpore s ust. § 2 a § 6 O. s. p. Uviedol, že ust. § 151 ods. 2 O. s. p., okrem lehoty na vyčíslenie trov konania, neukladá žiadne podmienky spojené s ich vyčíslením, keď jeho právny zástupca vykonal potrebnú súčinnosť a aj bez vyzvania prvoinštančného súdu mu zaslal dňa 16. 06. 2015 uvedený znalecký posudok, ktorý súd prvej inštancie má k dispozícii a je aj preukázané, že s týmto znaleckým posudkom disponoval v čase vyhotovenia a odoslania napadnutého rozsudku. Žalovaný 1/ ďalej poukázal na skutočnosť, že v spise na č. I. 367 sa časť znaleckého posudku č. 47/2010 nachádza, z čoho je zrejme, že prvoinštančný súd si mohol jeho chýbajúcu časť na overenie si základnej sadzby tarifnej odmeny zabezpečiť sám. Nestotožnil sa s tvrdením súdu prvej inštancie, že oneskorené doloženie znaleckého posudku nie je možné akceptovať, z dôvodu ktorého nemožno trovy

konania priznať, nakoľko ust. § 151 ods. 2 O. s. p. určuje iba časový „limit“ na vyčíslenie trov, ktoré preukázateľne v zákonnej lehote vyčíslené boli a tým bola splnená podmienka pre priznanie náhrady trov konania a v prípade nejasnosti o výške hodnoty nehnuteľností a z nej vychádzajúcej základnej sadzby tarifnej odmeny, bola táto nejasnosť preukázateľne vyvrátená doložením znaleckého posudku z vlastného podnetu, z čoho vyplýva, že súd prvej inštancie v čase vypracovania rozsudku, mal splnenú podmienku vyčíslenia trov v stanovenej lehote. Vytkol súdu prvej inštancie, že o trovách konania rozhodol v rozpore s ust. § 137 a nasl., pretože nárok na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia je po splnení zákonných podmienok právom a právom chráneným záujmom účastníka konania. Uviedol, že nakoľko prvoinštančný súd nepostupoval podľa § 6 O. s. p., spôsobil neodstrániteľnú vadu rozhodnutia o trovách konania, pretože mu odňal právo doplniť vyčíslenie trov konania o znalecký posudok č. 47/2010. Žalovaný 1/ ďalej poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že mu nemohol priznať trovy konania podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z., čím ale uznal dôvodnosť a správnosť ním uplatňovaných trov konania podľa hodnoty nehnuteľností, avšak bez právneho dôvodu ich neprisúdil vo výške uplatnenej v zákonnej lehote, keď si prvoinštančný súd mohol aj sám z verejne dostupných zdrojov zistiť hodnotu nehnuteľností. Uviedol, že vo vyčíslení trov konania zo dňa 01. 06. 2015 presne špecifikoval všeobecnú hodnotu uplatňovaných nehnuteľností a na to nadväzujúcu základnú tarifnú odmenu za jeden úkon právnej pomoci a súd prvej inštancie si správnosť vyčíslenia trov konania mohol overiť tým, že by ho vyzval na doloženie uvedeného znaleckého posudku a tým, že tak neurobil, porušil jeho právo na prisúdenie trov konania a odňal mu možnosť konať v tejto veci pred súdom.

3.

Žalobcovia 1/ až 4/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/, ktoré bolo žalobcovi 1/ doručené dňa 02. 09. 2015, dňa 17. 09. 2015 žalobcovi 2/, dňa 31. 08. 2015 žalobkyni 3/ a dňa 03. 09. 2015 žalobcovi 4/ uviedli, že odvolanie žalovaného 1/ nie je dôvodné, rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti je zákonné, vydané na základe správneho posúdenia skutkového stavu a aj správneho právneho vyhodnotenia veci a navrhli napadnuté uznesenie (rozsudok v napadnutej časti, pozn. odvolacieho súdu) súdu prvej inštancie potvrdiť z dôvodu, že dodatočné doručovanie znaleckého posudku žalovaným 1/ je nad rámec odvolacieho konania bez toho, aby nedošlo k porušeniu ich práv na konanie pred súdom. Poukázali na skutočnosť, že podľa ust. § 151 O. s. p. musí procesne úspešný účastník nielen trovy konania vyčísliť, ale aj súdu preukázať ako k ich vyčísleniu dospel, inak nie je možné podanie preskúmať, a súčasne, ani súd a ani procesne neúspešný účastník konania nemá možnosť k takémuto podaniu zaujať stanovisko, prípadne podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, pričom je podstatné, že ak by prvoinštančný súd vyzval žalovaného 1/ na doplnenie vyčíslenia trov konania v podobe dodatočne doručeného znaleckého posudku, ktorý sa však v spise nenachádzal do vydania uznesenia podľa § 120 ods. 4 O. s. p., nemohli by tento posudok preštudovať, ako listinný dôkaz by nebol ani prečítaný podľa § 129 ods. 1 O. s. p. a tým by došlo k porušeniu ich ústavného práva na konanie pred súdom ako aj k založeniu odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., keďže súd nemôže rozhodovať o trovách konania procesne úspešného účastníka tak, že poruší práva iných účastníkov konania. Uviedli, že ak si procesne úspešný účastník nesplní svoju povinnosť a trovy konania nevyčísli tak, aby mohli byť zo strany súdu ale aj iných účastníkov konania preskúmané, nemôže takéto porušenie procesných predpisov zakladať dôvod na odvolanie voči uzneseniu o nepriznaní náhrady trov konania. Poukázali na skutočnosť, že súd prvej inštancie môže postupovať aj podľa § 150 O. s. p. a procesne úspešnému účastníkovi nepriznať trovy konania, pretože vo všetkých konaniach vedených na Okresnom súde Pezinok v obdobnej veci (totožní žalovaní) ide o prípad hodný osobitného zreteľa s prihliadnutím na dĺžku konania, pričom všetci sú v týchto prípadoch dôchodcovia, resp. invalidní dôchodcovia s minimálnymi dôchodkami a nepriznanie trov konania žalovanému 1/ vzhľadom na jeho majetkové pomery by jeho majetkové pomery neovplyvnilo, avšak priznanie trov konania žalovanému 1/ voči nim by ich majetkové pomery výrazne zhoršilo. Uviedli, že návrh na priznanie trov konania nebol úplný, podanie bolo zmätočné, z dôvodu ktorého nemali dôvod podať návrh na nepriznanie trov konania aj z tohto dôvodu.

4.

Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov 1/ až 4/ k jeho odvolaniu uviedol, že navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a priznať mu náhradu trov konania v sume 13.523,07 eur, ako i trovy odvolacieho konania v sume 1.538,35 eur. Namietol, že znalecký posudok č. 47/2010 nebol dôkazným prostriedkom vo veci samej, ale iba podkladom na overenie a zdokladovanie výšky hodnoty veci pre účely priznania trov konania, z dôvodu ktorého ani nemal povinnosť tento znalecký posudok do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvej inštancie skončil dokazovanie podľa vtedy platného ust. § 120 ods. 4 O. s. p. predložiť. Poukázal na skutočnosť, že zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplývala povinnosť, aby si súd vyžiadal od účastníkov vyjadrenia k vyčísleniu trov konania a jeho podkladom, pretože ide o rozhodnutie, ktoré je v právomoci súdu bez osobitnej úpravy konania pred vydaním rozhodnutia o trovách a strana, ktorej bola určená povinnosť k náhrade trov konania v rozhodnutí, môže podaním opravného prostriedku namietat rozhodnutie súdu o trovách konania. Uviedol, že trovy konania riadne vyčíslil v zákonom stanovenej lehote podľa § 151 ods. 1 O. s. p., keď z ust. § 151 ods. 2 O. s. p. jednoznačne vyplýva, že účastník má podať „len“ vyčíslenie trov konania, takže nie je potrebné dokladovať a overovať hodnotu veci. Vytkol súdu prvej inštancie, že mal dostatok času od vyhlásenia rozsudku dňa 29. 05. 2015, v ktorom mu priznal náhradu trov konania, doručenia vyčíslených trov konania prvoinštančnému súdu (dňa 04. 06. 2015) a písomným vyhotovením a zaslaním rozsudku stranám sporu, aby si zabezpečil znalecký posudok č. 47/2010, ktorého časť je založená v spise na č. I. 367 a akékoľvek pochybnosti o výške hodnoty nehnuteľnosti a z nej vyplývajúcej tarifnej odmeny boli vyvrátené doložením uvedeného znaleckého posudku dňa 16. 06. 2015. Uviedol, že v čase vypracovania písomného vyhotovenia rozsudku, súd prvej inštancie disponoval jeho vyčíslením trov konania v zákonnej lehote troch dní od vyhlásenia rozsudku a mal aj dostatočný skutkový základ pre overenie si jeho tvrdení o hodnote nehnuteľnosti a sadzby tarifnej odmeny založeným znaleckým posudkom č. 47/2010. Poukázal na skutočnosť, že ust. § 150 ods. 1 O. s. p. je výnimkou z rozhodovania o trovách konania, ktorá sa primárne spravuje tzv. zásadou úspechu podľa § 142 O. s. p. a § 150 ods. 1 O. s. p., resp. § 257 C. s. p. sa uplatňuje len výnimočne, keď sú dané dôvody osobitného zreteľa, avšak žalobcovia 1/ až 4/ si museli byť vedomí pri podaní žaloby, že môžu byť v konaní aj neúspešní, pričom on bol bez svojho zavinenia v časovo zdĺhavom a finančne náročnom spore, v ktorom mu objektívne vznikli značné trovy konania a ak sa chcel účinne brániť, musel byť zastúpený advokátom, avšak žalobcovia 1/ až 4/ pokračovali v spore aj napriek tomu, že im bola známa rozhodovacia prax súdu prvej inštancie v obdobných sporoch, takže dôvody hodné osobitného zreteľa pri priznaní náhrady trov konania možno vylúčiť.

5.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 C. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ je dôvodné, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

7.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného 1/ v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, keď mu nepriznal ním vyčíslené trovy konania, ktoré si uplatnil v zákonnej lehote podľa § 151 ods. 1 O. s. p., t. j. do troch dní od vyhlásenia rozsudku.

8.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9.

Podľa § 151 ods. 1 O. s. p., účinný do 30. 06. 2016, o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O. s. p., ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

10.

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že na to, aby sa priznala náhrada trov konania, treba navrhnúť, spravidla pred rozhodnutím vo veci samej, aj výrok o náhrade trov konania a predložiť vyčíslenie tejto náhrady, pretože bez vyčíslenia nemožno takúto náhradu priznať. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných (nie kalendárnych) dní od vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a ak účastník v tejto lehote trovy konania nevyčísli, súd mu z úradnej povinnosti prizná len náhradu trov konania, ktoré vyplývajú zo spisu, a to k okamihu vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Uvedené však neplatí pre náhradu trov právneho zastúpenia, to znamená, že trovy právneho zastúpenia treba vždy v ustanovenej lehote vyčísliť, inak ich náhradu súd nemôže priznať s tým, že účastníkovi, ktorý v lehote troch pracovných dní nevyčísli trovy konania a zo spisu mu okrem trov právneho zastúpenia iné trovy konania nevyplývajú, súd náhradu trov konania neprizná. V tomto prípade súd nie je viazaný podľa § 170 ods. 1 O. s. p. rozhodnutím o priznaní náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Súd namiesto vyhláseného prisudzujúceho výroku o trovách konania uvedie v písomnom vyhotovení rozhodnutia výrok o nepriznaní trov konania. Z ustanovení § 151 O. s. p. vyplýva, že zákon odlišuje rozhodnutie súdu o trovách konania a o náhrade trov konania. Toto odlíšenie má význam pre samotné rozhodnutie. Výrok rozhodnutia bude totiž odlišný podľa toho, či rozhoduje o trovách konania alebo o náhrade trov konania. Výrok rozhodnutia o trovách konania je vyjadrením, že súd o nich definitívne rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznáva a výrok rozhodnutia o náhrade trov konania vyjadruje založenie povinnosti niektorého z účastníkov na ich náhradu. O trovách konania musí súd rozhodnúť v zásade vždy, ak sa konanie končí a o náhrade trov konania súd rozhodne iba vtedy, ak tak navrhne niektorý z účastníkov konania (okrem rozhodovania o náhrade trov štátu podľa § 151 ods. 6 O. s. p.).

11.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol na pojednávaní dňa 29. 05. 2015 rozsudkom tak, že žalobu zamietol a žalobcom 1/ až 4/ uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému 1/ trovy konania, ktorých výška bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku. Žalovaný 1/ podaním zo dňa 04. 06. 2015 (v lehote podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) vyčísli trovy konania v sume 13.523,07 eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, ktoré si uplatnil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za 17 úkonov právnej služby á 632,37 eur v sume 10.750,29 eur, režijný paušál v sume 127,98 eur, cestovné náhrady v sume 159,21 eur, náhrady za stratu času v sume 231,74 eur a 20 % DPH, keď predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k časti nehnuteľnosti, W.. Č.. XXXX/XX, M. M. XX.XXX V., W.. Č.. XXXX/XX, M. M.Ý. X.XXX V. 2., W.. Č.. XXXX/XX, M. M. X.XXX V.2., W.. Č.. XXXX/XX, M. M.Ý. XXX V., nachádzajúcich sa v katastrálnom území A., zapísaných na Liste vlastníctva Č.. XXXX, ktorých všeobecná hodnota bola určená znaleckým posudkom č. 47/2010 vypracovaného znalcom Ing. Vladimírom Uhrínom na sumu 695.466,60 eur, pričom pomerná všeobecná hodnota nehnuteľnosti, ktorej určenia, že patrí do

dedičstva sa žalobcovia 1/ až 4/ domáhali, je vo výške 104.550 eur s tým, že dňa 18. 06. 2015 doručil prvoinštančnému súdu znalecký posudok č. 47/2010.

12.

V posudzovanej veci žalovaný 1/ do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie vyčíslil trovy konania s poukazom na znalecký posudok č. 47/2010, z čoho vyplýva, že si svoju povinnosť podľa ust. § 151 ods. 1 O. s. p. splnil a preto záver súdu prvej inštancie o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému 1/ z dôvodu, že uvedený znalecký posudok netvoril prílohu ním vyčíslených trov konania a preto nemohol posúdiť výšku ním uplatnených trov konania, keď ani z časti tohto znaleckého posudku, ktorá sa v spise nachádzala, sa nedalo vychádzať pri výpočte trov právneho zastúpenia, nie je vecne a právne správny, nakoľko povinnosťou účastníka konania je len podať návrh na priznanie náhrady trov konania spolu s ich vyčíslením.

13.

Odvolací súd preto z uvedených dôvodov rozsudok v napadnutej časti zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. a vec mu vrátil podľa § 391 ods. 1 C. s. p. na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o návrhu žalovaného 1/ na priznanie náhrady trov konania a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodniť.

14.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).